Мал. В. ГЛИВЕНКА

Праворуч

Рука-владика

перець

№ 8 (571). РІК ВИДАННЯ XXVI Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1966

Телеграфне агентство Перця

(ВІД НАШИХ ІНОЗЕМНИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ)

АРМІЇ ПОТРІБНІ ШТАНИ

Американська фірма Блю белл одержала від міністерства оборони термінове замовлення на пошиття трьох мільйонів пар легких бавовняних штанів військового зразка, необхідних у в'єтнамських джунглях. Для чого стільки?

Видно, хоробрим американським воякам у В'єтнамі дуже часто доводиться міняти штани.

«МИРОЛЮБЦІ»

Американським стратегам набридло чути одне (хоч і різними мовами):

— Припиніть агресію у В'єтнамі! Янкі, руки геть від В'єтнаму!

І Пентагон на кожному кроці твердить, що американські вояки — це не вбивці мирних людей, а янголи миру.

А чому б не піти ще далі? Чому б не подати американську агресію у В'єтнамі, як роззброєння американської армії? Адже збиті літаки йдуть на металолом? Йдуть! Запаси снарядів, бомб і всякого спорядження меншають? Меншають! Особовий склад американських підрозділів скорочується? Скорочується!

ШЕДЕВР БЮРОКРАТИЗМУ

Австралійські митники заборонили ввезти у країну єгипетську мумію. Підстава: «небіжчик» не мав свідоцтва про смерть і довідки від епідеміолога.

ЗА ПРИЛАВОК СТАЮТЬ ФАХІВЦІ

МАГБУРГ. У місцевій газеті «Оберхесіше цайтунг» вміщено таку об'яву: «Фельдшер, добре обізнаний з анатомією, шукає місце продавця м'яса».

Спеціалістів ботаніків відповідно можна використати як продавців цибулі та петрушки.

ДЛЯ ЧОГО І ДЛЯ КОГО

Англійська радіотелевізійна корпорація Бі-бі-сі має намір збудувати для своїх філіалів у Шеффілді і Манчестері атомосховища.

Для чого?

Щоб вони мали змогу вести передачі під час ядерного бомбардування.

Для кого?

А для кого — не ясно.

БЕЗРОБІТТЮ ОГОЛОШЕНО ВІЙНУ

На запитання, чи довго ще відбуватимуться процеси націстських злочинців, генеральний прокурор землі Гессен (ФРН) скрушно і слушно відповів:

— Я певен, якщо ми й надалі в такому темпі вестимемо ці справи, то не закінчимо їх ще й у 2000-му році!

Західнонімецькі юристи пильно стоять на варті власних інтересів — принаймні, на півстоліття відсунули від себе загрозу безробіття.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хіба я не казав, що на руках тебе носитиму!

Знову в Києві, в Москві,
В Придніпровську, в Світлому
Раді люди трудові
Травневі розквітлому!

Скрізь виносять на парад
Чи на демонстрацію
Звіт про злет Країни Рад,
Вславленої працею.

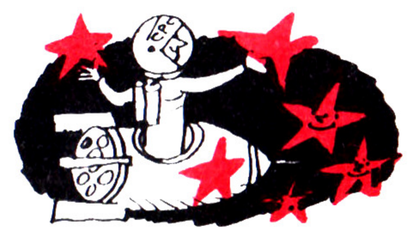

Стежить світ за дивом з див,
Кожен подвиг зважує.
Вже й у Всесвіті ходив
Син Вітчизни нашої!

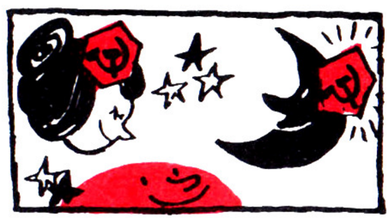

До республік, до сестер
Всі зірки наблизяться:
Сяє Герб СРСР
Із Венери й Місяця.

Дальший злет і вищий зріст
Бачим в Директивах ми,
Окриля Партійний З'їзд
Всіх нас перспективами!

Коло добрив юнаки
З дідусями сивими
Шепчуть: «Сійте, літаки,
Линьте над посівами».

А заморчики-пани,
Боси бомб та бізнесу
Жить не можуть без війни,
Вивозу та виносу...

Демон зиску їх поніс
В димові хурделища:
Нищать люд, і рис, і ліс,
Палять школи й селища...

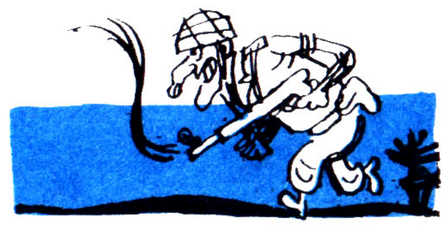

Щоб в ротах їм так пекло
На далекій відстані,
Як отам, де чинять зло
Гангстери розхристані!..

Василь ЮХИМОВИЧ.

Весняні мініатюри

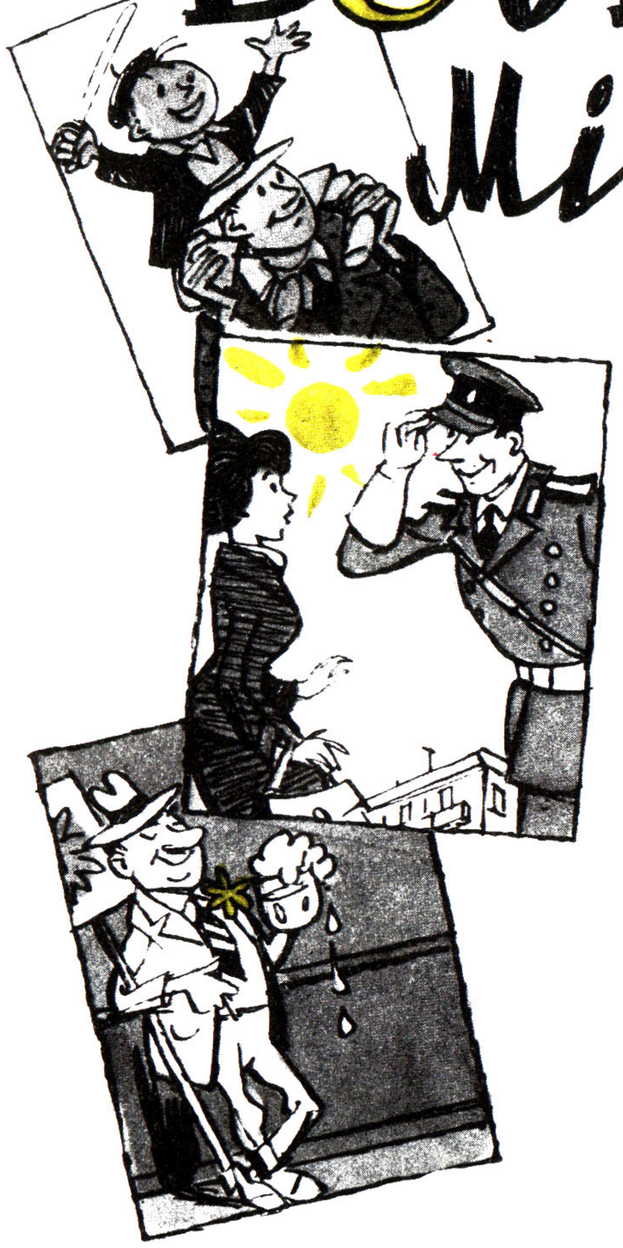

(З ПОЧУТОГО)

— А мій тато каже, що коли він був малим, то бачив, як на параді йшла кавалерія. І їхали кавалеристи. З шаблями!

— А в мене теж є шабля.

— Брешеш.

— Законно є. Мама купила вчора. Червона, пластмасова, і ремінець червоний, так що можна через плече носити. І я її візьму з собою, як ми підемо на демонстрацію.

— З татом підеш?

— Ну... на татові. Тато мене на шию посадить, як минулого разу. Тільки тато каже, щоб я тихо сидів, не крутився, а то у нього минулого разу вся шия горіла.

— Як горіла?

— Не знаю. А ще кавалеристи, тато розказував, носили на ногах такі блискучі штучки, шпори називаються.

— Для чого?

— Щоб коней підганяти. От коли б мама купила!

— Ну-у, тато не захоче...

* * *

— Ти завтра в колоні?

— В колоні. А ти на трибуні?

— Ага. Де ми зустрінемось після демонстрації?

— Там домовимось. Ти мене побачиш, я буду нести транспарант: «Наш завод перевиконав місячний план».

— Тю! Теж мені ознака. Таких транспарантів завтра будуть десятки.

* * *

— Громадяночко, доведеться платити штраф! Тут немає переходу!

— Товаришу старшина, завтра тут танцюватимуть після демонстрації.

— Так то ж завтра!

— А скільки вже до того завтра зосталося?

— Кгм... І ви прийдете на танці?

— А ви могли подумати, що десь якісь танці без мене обійдуться?

— Кгм... Непорядок, все-таки. Але коли так, то... Словом, щоб це було в останній раз.

* * *

— Я до тебе, Трохимівно, не тільки як до члена завкому, але й як жінка до жінки справу маю.

— Кажи.

— Мусиш ти так зробити, щоб мій нікуди з колони не відлучався.

— Ще мені роботи не було за чужими чоловіками стежити. Чи ти його не ревнуєш часом?

— Та не те. Він, розумієш, до пива дуже охочий, а там тих кіосків понаставляють, як пеньків у лісі. Поки демонстрація почнеться, він встигне не за один перечепитися.

— Так пиво не горілка, хай п'є на здоров'я.

— Ага! Там кухлик, там два, дивись, вже очі блищать, вже живіт, як барабан, вже приходить додому і їсти нічого не хоче. А гостям дуже приємно, коли хазяїн сидить і нічого не їсть? Га? Дуже приємно? Він там з пивцем пиріжка перехопить, там бутерброда, там якогось пончика, а я напекла-наварила для кого? Га? Для кого, я тебе питаю?

— А що я можу зробити?

— Доручи йому щось таке нести, щоб він не міг шастати з колони сюди й туди. Тільки не шарик і не квіточку на паличці, це для нього дрібниця, а щось таке важкеньке, щоб він із ним не міг до кіосків шастати. Розумієш ти мене?

— Треба подумати.

— Думай, голубко, думай, для того ми тебе і в завком вибирали, щоб ти думала.

* * *

— Словом, Марусю, плануй так, щоб закусі і всього того, що перед нею положено, на дев'ять днів вистачило.

— Це ж чому на дев'ять?

— Ну, перше, друге...

— Це я сама знаю. Далі.

— П'ятого день преси...

— А ти при чому?

— Як-то при чому? Ніби я не член редколегії нашої стінгазети. Мала журналістика, але журналістика. Святкувати я маю право.

— Ну-у... Далі.

— Сьомого день Радіо.

— Знову ж таки, ти при чому?

— Драстуйте! А на якому заводі я працюю? Що ми робимо, м'ясорубки?

— Ну-у, добре. Далі.

— Восьмого неділя. А дев'ятого — сама розумієш...

— Теж мені стратег і великий тактик! Двадцять один рік тому ти пішки під стіл ходив, переможець!

— Бачиш, я зовсім не маю наміру страждати тільки через те, що трохи запізно народився, що я особисто не винайшов радіо і що я поки що не член Спілки журналістів. Словом, домовились?

...Думаю, що вони домовляться.

Микола БІЛКУН.

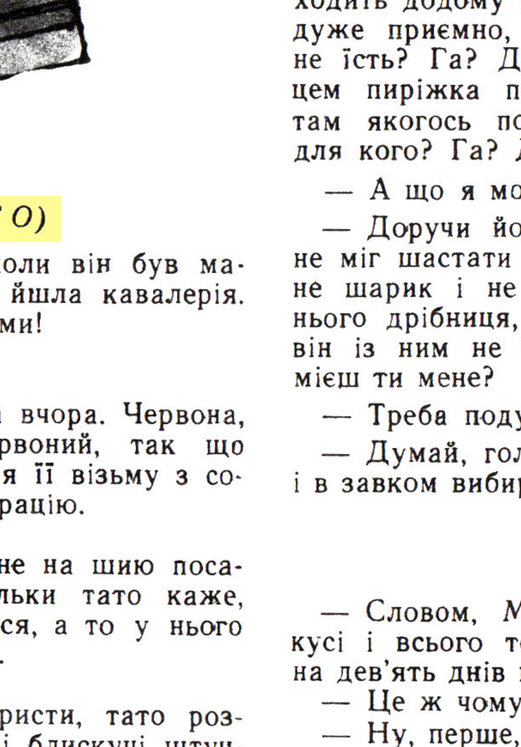

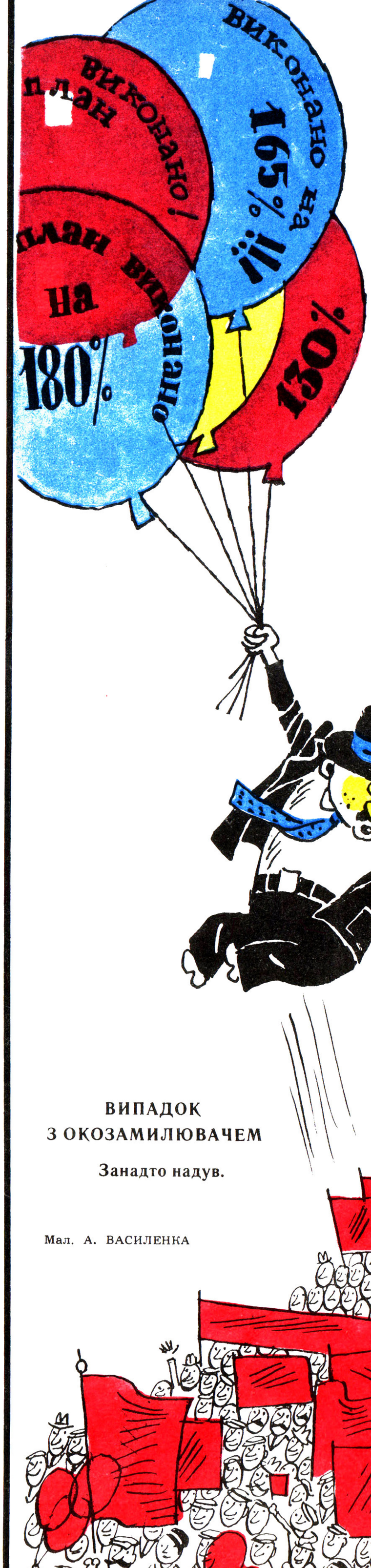

ВИПАДОК З ОКОЗАМИЛЮВАЧЕМ

Занадто надув.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БАЙКИ

ХОРОБРА МИША

— Чи чули ви історію таку:
Котові я нарешті відомстила,—
Хвалилась Миша Пацюку.—
За хвіст його два рази укусила!
— За хвіст? Гай-гай! То не велике зло,—
Сказав Пацюк.— За голову б гризнула!..
— Е, голови вже в нього не було,—
Призналась Миша — і в стіжок майнула.

ШУЛІКА І ГОРОБЕЦЬ

В гаю із звітом виступав Шуліка.
Було там критики і крику —
Такого ще не чув ніколи світ!..
На другий день уранці-рано
Шуліка Горобцю оголосив догану,
Бо Горобець... писав для нього звіт.

БАРАН НА СТАДІОНІ

Баран на всіх змаганнях злиться:
— Суддя не прав!! — кричить і лізе биться.
— Ми знаєм пр-равила! — на всю горлянку дме...
А знає тільки «бе» та «ме».

Павло КЛЮЧИНА.

м. Ромни,
Сумської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Пристроївся.

Коли приходить весна

(ВЕСНЯНІ ЕТЮДИ)

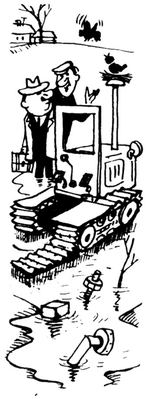

Так уже склалося. Віками. Люди визначають весну за її ознаками. Визначають по-різному. Наприклад, жителі с. Мартинівки, Канівського району на Черкащині, визначають її по запаху. Якщо в повітрі запахло кислотою і каустичною содою, а на пречарівному плесі ставка скресла крига і з'явилась риба (догори животиком), значить, в село прийшла весна. Значить, дирекція місцевого цукрозаводу зустрічає її у всеозброєнні.

* * *

Коли приходить весна, тоді й приходить любов. До ближнього. Так кажуть у селі Копані, Оріхівського району на Запоріжжі. У голови ССТ Андрія Пилиповича Кускова приходить любов колективна, тобто до цілого колективу людей. І він майстерню індпошиву негайно переносить з центра села на околицю. Це перша ознака весни в селі. Щоб її прихід ще більше відчути, треба пройти до тієї майстерні крізь всі весняні болота і води чотири кілометри і остаточно переконатися: весна прийшла і до села Копані.

Весну-красну в селі Басань, на тому ж Запоріжжі, пізнають по цеглі Пологівського цегельного заводу. Як тільки від перших теплих весняних дощів цегла розсипається, а від перших сонячних променів стіни початкової школи перетворюються на пісок, жителі знають: це перша ознака весни в їхньому селі.

* * *

Але найточніше визначають весну в Могилів-Подільському міжколгоспбуді на Вінниччині. Тут визначають її по гніздах. Як тільки зів'ють перші гнізда горобці й ворони на тракторі «ДТ-54», лелеки на підйомному крані «Піонер», значить, прийшла весна. Від перших сонячних променів лущиться іржа на навантажувальному тракторному механізмі, від перших весняних вітровіїв вона обсипається, і механік т. Кушніров негайно доповідає голові міжколгоспної ради т. Кириченку:

— Іване Івановичу, і до нас завітала весна.

Це точно.

Гримить перший весняний грім. Сонце сипле перші теплі промені. Весна у розпалі. Буяє. Навкруги.

О. ЧОРНОГУЗ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

У КАЛАМУТНІЙ ВОДІ

На живця.

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ДОГАДКИ

«На столі задзвонив телефон.

— Хто говорить?

— Слон...»

Що звірі дзвонять один одному, ми знаємо з вірша Чуковського. Але хто саме телефонізував звіринець досі ніхто не знав. Нині ми маємо намір висловити з цього приводу одну догадку, яка вперше зародилася у селі Підгірці (Стрийський район, Львівської області).

Мешканці села вважають, що звіринець телефонізував І. Ф. Репа, начальник тамтешнього спеціалізованого БМУ. А підстави такі. І. Ф. Репа мав телефонізувати колгосп імені Кірова ще в другому кварталі минулого року. Але єдине, що він своєчасно зробив, — це взяв у колгоспі гроші. А колгосп і понині без телефонів. Найближчий від нього телефон аж у Стрию.

Де ж «освоїв» т. Репа гроші?

Ми певні, що т. Репа категорично заперечуватиме свою причетність до вірша Чуковського. «Ніяким слонам, крокодилам і ведмедям я послуги не робив!» — твердо скаже він і доведе це документами.

Ні, не перевелися ще на Львівщині дзвонарі!

Я. ЮРАСЬ.

P. S. Само собою, свою догадку мешканці села Підгірці розповіли нам не по телефону. На превелике щастя, т. Репа ще не очолює пошту.

Здоровенькі були!

ЛИСТ ВЕЛЬМИШАНОВНИМ ОТЦЯМ ВЕЛЬМИШАНОВНОГО МІСТА УЖГОРОДА

ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

Пишу вам цього листа, а з голови мені не виходить одна історія. Дозвольте, я розкажу її вам.

В одному нашому місті одного прекрасного весняного дня, — ви вже догадуєтесь, що це був не понеділок і не тринадцяте число, — на одного дуже шановного й дуже поважного товариша звалилася дуже неприємна халепа. Та якби ще одна, а то аж чотири одразу. Самі розумієте, стільки халеп в один день — забагато навіть для понеділка.

Прогулювався собі той дуже шановний і дуже поважний товариш після роботи по алеях парку, свіжим повітрям дихав, соковитою весняною зеленню милувався, коли це — гульк! — рішучим кроком іде напроти якийсь громадянин. Іде, іде та хвать дуже шановного й дуже поважного товариша за петельки. Вхопив і цідить крізь зуби:

— Так я по-вашому свиня? Да? Ні, ви мені скажіть — свиня я, чи, може, я дикий вепр?

Дуже шановний і дуже поважний товариш аж зблід од несподіванки.

— Та господь з вами! Який же ви вепр, яка свиня? Схаменіться!

— Ага, значить, я не свиня? І не дикий вепр, значить, я? Да?

— Та хто вам такого наплів?

— Ах, хто? Да? Так чому я у свинячому куті живу, га? Чому?

— Та перехрестіться, що з вами?

— Ні, ви мені скажіть, чому я у свинячому куті живу? Скажіть, бо я вас так не одпущу!

Ледве одкараскався дуже шановний і дуже поважний товариш од причепливого громадянина, ледве оговтався трохи, коли бачить — м'якою хижою ходою наближається до нього якась елегантна дамочка. Підійшла — та хвать за петельки:

— А-а, таки я вас упіймала. Ану скажіть — дика качка я, чи, може, я кулик? Кажіть, кажіть, я слухаю.

— Та що з вами? — аж застогнав дуже шановний і дуже поважний товариш. — Яка ви качка, який ви кулик?

— Ах, значить, я не качка і не кулик я? То, може, я лисиця? Ану, знайдіть у мене хвоста. Знайдіть, знайдіть — я дозволяю.

— Та що ви, громадяночко! При чім тут качка, при чім тут лисиця? Ви натуральна жінщина, наскільки я ще компетентний у цьому питанні.

— Без вас знаю, що я натуральна женщина! Я тільки не знаю, чому на болоті живу. Так ви мені зараз і роз'ясніть — чому?

— Та на якому болоті? Що це сьогодні творіться?

— Я не знаю, що сьогодні творіться, але я не відстану од вас, поки не дізнаюся, чому досі на болоті живу. Розумієте — не відстану! І так аж чотири халепи за один вечір. Можете уявити собі, як почував себе того прекрасного весняного вечора наш дуже шановний і дуже поважний товариш, як вечеряв і як він потім ночку ночував.

А тим часом я скажу вам, що отой дуже шановний і дуже поважний товариш — то був голова однієї міськради, а ті, котрі смикали його за петельки, то були мешканці тих вулиць міста, котрі дуже «неудобоваримі» назви мають. Одна з них досі чомусь «болотом» величається, хоч давно вже заасфальтована й упорядкована, а друга «свинячим кутом» зветься. Третя — «нозодоївною», а четверта таке ім'ячко носить, що й сказати боюся — папір не видержить. Не думав той дуже шановний і дуже поважний товариш, що такі «милозвучні» назви вулиць і провулків, може, колись нікого й не турбували, а теперішніх мешканців вони просто дратують і, якщо хочете, ображають. Не думав він, що «свинячі кути», «нозодоївки» і тому подібні «болота», зрештою, не прикрашають і самого міста, що їх давно треба було б перейменувати, дати їм хороші, змістовні і приємні для людського серця і слуху назви. Ну, й правильно смикали! Хай думає. Голова на плечах не тільки для того, щоб пижина носити.

Але я вже бачу на ваших обличчях, шановні товариші, вираз глибокого подиву. Я відчуваю, що хтось із вас зараз скаже:

— Де імєніс, а де наводнєніс! Когось десь там за петельки смикали, а до нас «Здоровенькі були!» мовиться. При чім тут ми і при чім тут наш красень Ужгород? Нема в нашому місті ні «свинячих кутів», ні «нозодоївок»!

Вірно. Чого нема, того нема. Але є у вашому файному гірському граді «СТЕФАНІКА» вулиця, «ПАРТІЗАНСЬКА» вулиця, «УРАЛЬСКА» вулиця, «ПЕРШЕТРАВНЕВА» вулиця і багато-багато інших вулиць і провулків, озодоблених малограмотними і зовсім безграмотними табличками-назвами.

Бувши недавно в Ужгороді, я спитав одного старенького вуйка:

— По якому оце ці назви понаписувано?

Вуйко вийняв з рота свою різьблену люльку, пахнув димом і каже:

— Та хто й зна. Воно так: і не по-руському, і не по-малоруському, а мало по-руському.

Ій-богу, це недалеко од правди! Ви, звичайно, можете сказати:

— А-а, дрібниця! Знайшов, до чого чіплятися...

Ні, не дрібниця! Неграмотність — рідна сестра некультурності, а некультурності ми давно оголосили бій. Та опріч усього — Ужгород це таки Ужгород! У такому пречудовому місті навіть елементи некультурності оно ріжуть, не кажучи вже про елементарну безграмотність. А подивіться, будь ласка, скільки цієї безграмотності рясніє на вуличних інших вивісках, на вуличних рекламах, на вуличних цитатах, афішах.

Хочеться вірити, що до телельок у вас діло не дійде. Але повірте, я не можу також дати вам гарантії, що одного прекрасного дня, скажімо, учні четвертого класу «ШКОЛИ № 9 З ВИРОБНИЧИМ НАВЧАННЯМ ЗАКАРПАТСЬКОЇ ОБЛАСТІ» (і така є, у вас вивіска) не зупинять когось із вас на «Уральській» вулиці і не спитають:

— Нам за таку безграмотність вчительна одиниці ставить. А що за це дорослим дядям роблять?

Та, дивись, ще й розтлумачать, бісенята, що по-українському треба писати «Уральська вулиця», а по-російському «Уральская улица». О!

Не думаю, що такий імпровізований урок правопису, та ще на вулиці, та ще при людях, може зробити комусь із вас велику приємність. Думаю, що навпаки.

Хочеться вірити, що ви згодні зі мною.

А коли так, то прийміть мої сонячні весняні привіти і найкращі мої побажання! Усім колективно і кожному персонально!

Як і завжди, від душі і серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

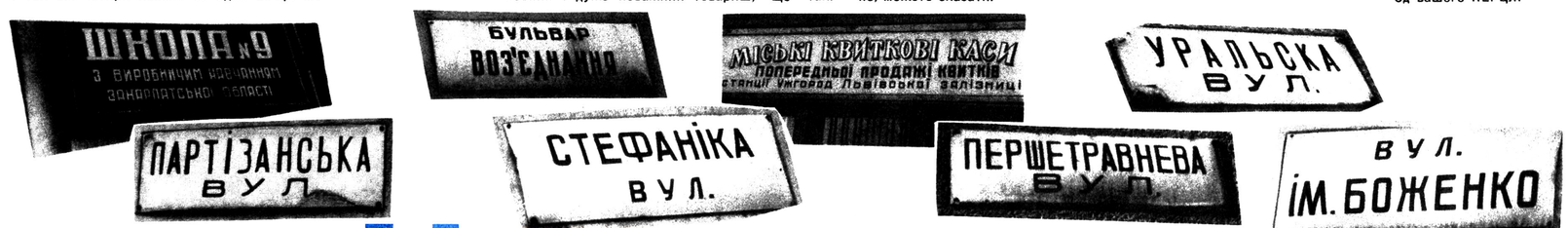

У КОНСТРУКТОРСЬКОМУ БЮРО ПЕРЦЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

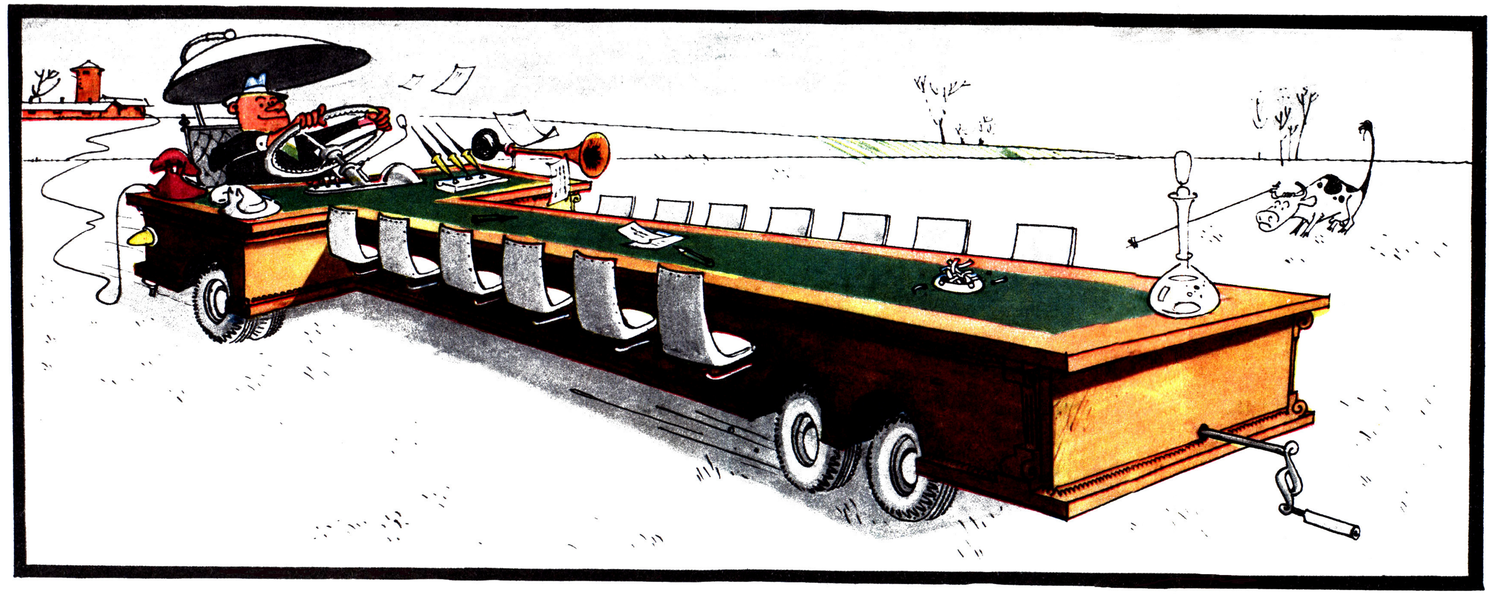

Самохідне шасі для кабінетних керівників.

perec-ua.
perec-ua.

ХУЛІГАН ПОТРЕБУЄ ЧУЙНОСТІ

Ми вже накопичили певний досвід, який показує, що хулігана голими руками не візьмеш, його треба брати руками громадськості. При цьому слід завжди пам'ятати, що хуліган потребує чуйного, уважного, вдумливого ставлення до себе. Він терпіти не може грубості.

А в нас як буває? Не встигне чоловік як слід розійтися, а його — раз-раз! — і в міліцію. Та ще й, дивись, під холодний душ ставлять, а то й гамівну сорочку надягають.

Робітник Львівського електровакуумного заводу Іван Голодовський прийшов із своєю знайомою Марією С. на квартиру до приятелів. Під час післячаркової розмови настав момент якоїсь неясності. Щоб відновити повне взаєморозуміння, Іван ударив Марію пляшкою по голові. Пляшка залишилась цілою, чого не можна сказати про голову. Жінку відвезли в лікарню з важкими тілесними ушкодженнями. А Голодовського, — замість прочитати людині цікаву лекцію про правила хорошого тону, — зразу в міліцію. Це дуже образило Голодовського. І він почав справедливо вимагати:

— Залучіть громадськість! Нехай вона скаже своє слово!

Вимога законна. Громадськість залучили. І вона сказала своє слово. Керівний «трикутник» цеху № 2 написав характеристику, з якої видно, що Голодовський Іван Миколайович, 1937 року народження, освіта 8 класів, людина — те, що треба. Упустивши, як незначну деталь, те, що Голодовського до цього вже кілька разів судили за хуліганство, автори зазначають: «Необхідно відмітити, що у період роботи в зміні він сумлінно ставився до праці... За час роботи бували випадки прогулу, однак колектив зміни вважав за можливе дати час тов. Голодовському виправитися, і стягнення не накладали».

Ми далекі від того, щоб акцентувати увагу на залізній логіці авторів характеристики, які зуміли побачити у прогульництві сумлінне ставлення до праці. Але, мабуть, кожного візьме за живе воістину зворушливе ставлення до людини: вона прогулює, а на неї й стягнення не накладають, щоб, бува, не вразити тонку душу Голодовського. Це, думається, і є зразком тієї чуйності, до якої ми, власне, й закликаємо.

Не залишились осторонь руху за чуйне ставлення до хулігана й керівники дослідно-експериментального механічного заводу — директор т. Ходєєв і голова завкому профспілки т. Чернін. Коли вони дізналися, що п'яний слюсар їхнього заводу, член профспілки Євген Цимбал важко поранив ножем якогось невідомого їм громадянина Мацевка, то зразу ж усілися писати характеристику, з якої дізнаємося, що:

«Цимбал Є. М. за час роботи на заводі зарекомендував себе з позитивного боку. Як кращий робітник, призначений бригадиром бригади слюсарів, яка систематично виконує виробничі завдання на 120—125 процентів... Випадків появи на заводі у нетверезому стані не було. З товаришами ввічливий. В громадському житті заводу бере активну участь».

І як це така зразково ввічлива особа та тяжко поранила людину, — так ми, знаєте, просто-таки самі дивуємося...

А що! Хто заборонить представникам громадськості дивуватися. Тільки одним цим не можна обмежуватися.

І деякі не обмежуються, а, турбуючись про хулігана, йдуть ще далі.

Ото гуляли собі якось по проспекту Леніна підпилі друзяки — Борис Мухлинін і Лев Гойхман. Купили сигарети. Не сподобалися. Почали лаяти продавщицю. А її чоловік, що стояв поруч, необачно зауважив: негарно, мовляв, кидатися брутальними словами, та ще на центральній вулиці. Тоді перукар з Львівського вокзалу Лев Гойхман, якому за день набридає бути безмежно ввічливим з клієнтами, вдарив повчальника по голові. Майстер спорту з боксу, тренер обласного товариства «Спартак» Борис Мухлинін побачив, що його дружок б'є дуже непрофесіонально. І закортіло йому показати, як це робити. Але бити вже не було кого. Тоді ображений у своїх найкращих почуттях Боря схопив лантух борошна й кинув на продавщицю. Промахнувся. Кинув пляшку пива. Розбив кілька пляшок горілки. Він би ще довго отак коверзував, але надійшли працівники міліції і, не прочитавши лекції про правила хорошого тону, відвели Борю з Льовою у райвідділ. Заспокоїлися вони лише тоді, коли на них приміряли гамівні сорочки. Ні на хвилину раніше, ніж громадськість.

І чуйна громадськість не забарилася. Заступник голови обласної ради товариства «Спартак» т. Хенкін, секретар парторганізації т. Климов і хтось з нерозбірливим підписом за голову місцевкому профспілки написали на Бориса Мухлініна характеристику. З неї недвозначно випливає, що коли хто-небудь у наш час і заслуговує на залізобетонний пам'ятник при житті, то це насамперед Борис Мухлинін. Для цього навіть не дуже важливо знати, що вищезгаданого Борю у свій час уже двічі судили — за крадіжку і хуліганство. Тому автори характеристики й обминули цю колоритну деталь. Причому, на відміну від своїх попередників, вони не дивуються, а цілком об'єктивно розмірковують: «Как отрицательная черта в характере Мухлинина является его слабоволие к спиртным напиткам, но здесь часть вины должны взять на себя общественность и администрация, которая до некоторой степени упустила из поля зрения слабость Мухлинина к спиртным напиткам».

Не будемо вивчати, чому громадськість і адміністрація спіймали гаву — упустили цю симпатичну слабкість Мухлініна із поля зору. Цікавіше дізнатися, як саме названі громадськість та адміністрація тепер практично збираються взяти частку вини на себе. По-перше, не ясно, яку саме частку? Якщо, наприклад, суд за злісне і не вперше скоєне хуліганство дасть Мухлініну, згідно з кодексом, скажімо, три роки, то який саме строк збираються відсидіти за нього представники громадськості і який — адміністрація, за яких з усією відповідальністю розписалися Хенкін і Климов. І хто саме має намір відсиджувати? Воно в таких випадках слід уточняти...

Щиро кажучи, якби я на місці Мухлініна був, то, їй-богу, не примирився б з такою непослідовністю. Чого це раптом — «частку вини»?! Нічого з вами не станеться, коли й усю візьмете на себе. Вас — багато, а я — один. Поділите строк на всіх — і потроху кожний відсидить собі. А якби хто відмовився, то я йому врізав би хук зліва. Хай на все життя запам'ятає! І знав би я, що нічим особливим мені це не загрожує, раз деякі керівники організацій так активно й завзято включилися у рух за чуйне ставлення до хулігана.

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

СВИНЯЧА ЛОГІКА

— Що не кажи, Барсуче, милий друже
А найчистіша все-таки калюжа, —
Бач, Сонце в ній купається щодня, —
Зробила висновок замурзана Свиня.

М. МАКАРЧУК.

м. Київ.

ВЕРБЛЮД

Іду якось на свою Червоноармійську. Назустріч крокує, бачу, сивоусий сільський дядько з якимось пакунком під пахвою і чогось пильно дивиться на мене. Я на нього дивлюсь. Притишує він ходу — я теж притишую. І зупинились.

— Ій-богу, наче знайомий чоловік! — каже.

— Та й я вас, ніби, десь бачив, — відповідаю.

Зміряв він ще раз мене поглядом з голови до ніг, а тоді:

— Може, в Золотоноші у нас стрічалися?

— Ні, не бував там. Я зовсім з інших країв!..

— А це ми, часом, не з вами якось у Полтаві на станції гуляли, коли отой високий і чубатий на гармошці грав?

— Ні.

Стоїмо. Згадуємо більші міста, менші, сільськогосподарські виставки, поїзди — все дарма. Де бував я — не було його, і навпаки...

— Та що ж таке! — пошкрябав він потилицю. — Вірите, я навіть ваш голос пригадую. От стареча пам'ять! — І з досади, при цьому слові, зірвав дядько свого кашкета і так ним крутонув у повітрі, що я відразу все пригадав.

— Стійте, — кажу. — А то не ви печений хліб верблюдом возили?

І він аж просіяв:

— Ій-богу, возив, бодай би йому морока!..

Мені вже не треба було напружувати пам'ять: встала повна і незабутня картина нашої першої зустрічі.

1942 рік. Південна околиця Сталінграда. Я поспішаю раненько у бік вагонного депо. І надибую на таку сценку. Серед дороги лежить запряжений у воза рудий верблюд. Кругом нього бігцем витюпує вусатий солдат-українець, і робить усе, що може, аби зігнати верблюда: підхльостує батогом, кричить «Гей!!!», кричить «Но-о!», «Тю-тю!», знову «Гей!», а той спокійно погойдує шиєю, смачно жує свою жуйку і вставати не хоче.

— Щоб ти погибла, де ти є в світі отака худоба! — проклинав свою тяглову силу солдат. А тоді — рвонув з голови кашкета, закрутив ним у повітрі і щосили жбурнув об землю.

— Ну, що з ним робити? — мене вже спитав. Та я тільки розвів руками.

— Ге-е-й! Бо ти мене, чортяка, у трибунал запечеш. Я ж точно на дев'ять маю оцей хліб солдатам доставити!..

Мимо проходили місцеві залізничники. І солдат до них звертався:

— Як ви з нею тут балакаєте, з оцією твариною? Може, й мене надоумите!..

Постояв. Помислив. Тоді взяв з воза один «кирпичик», присів спереду і, задкуючи, почав заманювати верблюда, щоб той потягнувся до хлібини і встав:

— На! На! На, бодай ти блекоти наївся!

Верблюд витягав шию, плямкав губами, а піднятися лінувався.

Спосіб «заманювання», видно, дуже розгнівав рудого лежня, бо він, вилупивши очі, плюнув з такою силою, що аж засвистіло.

— Щоб у тебе сатана плювала! — закричав солдат, витираючи полу шинелі.

На цю оказію трапився ще якийсь місцевий чоловік.

— Не встає? — спитав.

— Хоч ріж його, проклятого!..

— А в тебе нема газети? Дай газету, зараз підніму...

Тут уже і я став у пригоді. Взяв од мене чоловік «Сталинградскую правду», скрутив її в трубку, приклав довгошийому до вуха і з усієї сили крикнув:

— Гу-гу-у!!!

Верблюд, мов ошпарений, підхопився на всі чотири і загойдався, і пішов, оглядаючись.

— Чи ви бачили отаке! Тепер ще, дивись, і не доженеш його! — зареготав солдат, метнувшись навздогін.

Відтоді більше ні разу не зустрічав його в тих місцях.

І от, на тобі!

— Значить, то були ви?

— Так точно, я!..

Потім пішли ми до вокзалу, бо мій знайомий виїздив якраз. І, скільки ми йшли, Микола Іванович Христиненко пригадував все нові і нові веселі історії, що зазнав їх у війну з отим верблюдом.

— Розбивало, — каже, — танки, машини, а його, уявіть собі, навіть куля не дряпнула. Бувало, коли дуже стріляли, то й я за нього ховався. Дійшов аж до Білгорода, а там уже фронт з такою силою двинув, що верблюд спасував. Відправили ми його у якийсь радгосп, а мене на мотоцикла посадили.

Лише встиг я довідатись, що Микола Іванович працює нині у своїх краях на колгоспній пасіці, як і поїзд підійшов. Сідаючи у вагон, Микола Іванович сказав, що через кілька годин він точно доставить і вручить подарунок своїй дружині — іменинниці. Кивнув на паровоза і посміхнувся на прощання:

— Цей же не ляже на дорозі, у вухо не доведеться гу-гу-кати!

Степан ОЛІЙНИК.

ВЕСНЯНІ МУКИ ДАРМОЇДА

Мал. К. ЗАРУБИ

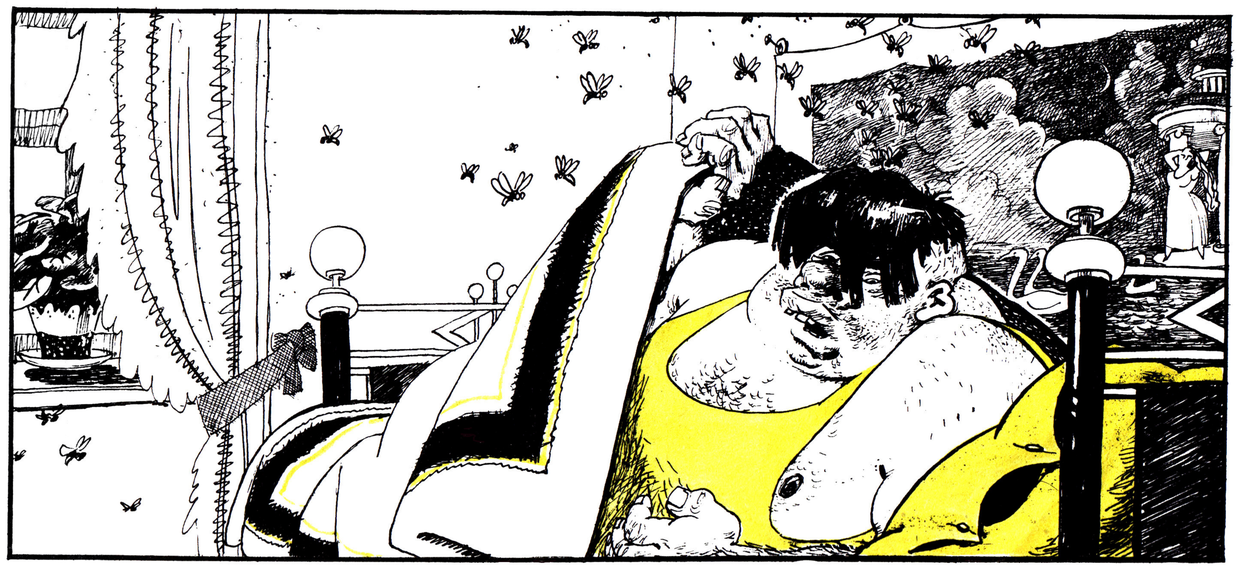

— І так бригадир докучає, щоб на роботу виходив, а тут ще й мухи появилися...

НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕ МОЖЕ

— Чого це в тебе один вус стирчить униз, а другий — угору?
— А у нашому селі такий звичай: хто вже пити... горілку більш... не в змозі, той крутить... свої вуса униз.
— А чому ж у тебе один вус — угору?
— Угору? А це... тому, що випив би ще... але не можу.

МАБУТЬ, БЕЗ ГРОШЕЙ!

На вікні перукарні висіла об'ява, в якій писалося, що гоління в учня перукаря коштує удвічі дешевше, аніж у майстра.
Селянин, сидячи у кріслі, довго мовчки терпів, поки учень голив йому обличчя, але, коли за стіною почулося верещання двох котів, які зчинили бійку, порушив мовчанку:
— А що, хлопче, у тій кімнаті зовсім без грошей голять?..

Повідомив М. БОГУСЛАВСЬКИЙ
з м. Запоріжжя.

ФАСОН

Іде мати з дітьми до знайомих в гості. По дорозі і каже їм:
— Діточки, коли вам дадуть щось їсти, то не з'їдайте всього, а залишайте трохи для фасону.
Повертаються вони додому, а один син і каже:
— Мамо, а Сашко і фасон з'їв...

ДО ПЕНСІЇ

Мати: — Роби що-небудь, Петрику.
Петрик: — Не буду.
Мати: — Чому?
Петрик: — Бо я буду в дитячому садку до пенсії.

СОЛІСТ

Суддя: — Яка ваша професія?
Підсудний: — Я соліст.
Суддя: — І де співаєте?
Підсудний: — Я не співаю. Я солю капусту, огірки і помідори.

Повідомив Марко КОЛЕСНИК
з м. Здолбунова, Ровенської області.

ЗАКОРОТКА

Сидить батько біля дошки, яку щойно зі злістю жбурнув на землю.
— Чого це ви такі сердиті? — запитує батька Івась.
— А от я П, — показує на дошку, — вже два рази врізав, а вона ще закоротка...

Повідомив Б. С. ВЛАДИКА
з с. Гоноратівки,
Рогатинського району,
Івано-Франківської області.

СЕРЕД ПАСТУХІВ

— Іване, ти що їси?
— Печінку.
— Дай мені трохи!
— Та тут одна кістка зосталась.

Повідомив О. ЛЕВЧІЙ
з м. Ромни,
Сумської області.

ХОТІЛИ РОЗДАВИТИ

До хати вбігла перелякана, захекана маленька Ганнуся.
— Чого це ти, доню? — питає мати.
— Ой, мамо, гралася я на дорозі, аж тут ідуть два дяді, та й кажуть: «Давай ще роздавимо ось цю маленьку». То я злякалася і ледве втекла.
Мати вийшла за ворота і побачила, як край дороги сидять два п'яниці і розпивають четвертинку.

Повідомив П. М. ЯХНЕВИЧ
з с. Олієво-Короп'ївки, Городенківського
району, Івано-Франківської обл.

Щоб не було на порозі...

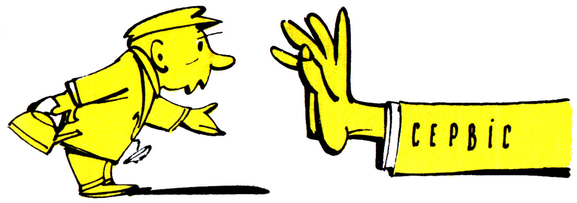

(З ПОДОРОЖНІХ НОТАТОК)

У Пасажира була дорожня сумка і віра в переваги залізниці: «надійно, зручно, дешево». А ще була у Пасажира бабуся, яка сказала, що надійно і зручно взяти з собою в дорогу голку з ниткою, пиріг з капустою, пляшку з водою.

Пасажир сміявся оптимістичним сміхом. Він був людиною сучасною, читав газети, дивився кіножурнали. І знав: при теперішньому сервісі персональна голка недоречна, як прищ на носі. А пиріг і вода — просто зайвий вантаж. Адже при так званих прогресивних методах торгівлі не те що пироги й воду — бублики й пиво по вагонах розносять...

Він сидів біля вікна, лічив кілометрові стовпи і терпляче чекав, коли ж з'явиться продавщиця з кошиком. А вона не з'являлася.

Пасажира заспокоїв попутник. Він авторитетно заявив:

– Людина може прожити без їжі 42 доби!

Попутник носив пенсне і мав звичку тримати співрозмовника за гудзик. Коли поїзд прибув на вузлову станцію Жмеринка, двох гудзиків на піджаці Пасажира як не було.

Пасажир блукав по жмеринському вокзалу в пошуках «кімнати побуту». Він чув, що такі кімнати бувають при вокзалах. І здивувався, коли, обійшовши пишні зали, не знайшов навіть чистильника черевиків.

— Не скажете, де мені тут у вас на вокзалі гудзика пришити? — запитав Пасажир у начальника вокзалу т.Ременюка.

— Сходіть у місто, там є побутовий комбінат, — порадив начальник.

У місто Пасажир не пішов. До відходу поїзда залишились хвилини, а він ще мав нескромне бажання перекусити.

Він ходив від кіоска до кіоска і не знав, біля якого зупинитись. В одному йому пропонували оселедця. Але він не любив оселедців. У другому пробували спокусити корюшкою в томаті. Та, на жаль, відкривати консерви вубами він ще не навчився! У третьому частували драже «Горошок». Але й тут він відмовився з тих міркувань, що давно вийшов з дитячого віку.

В одному з кіосків була ковбаса. Але Пасажир, як на гріх, звик їсти ковбасу з хлібом. Йому ж замість хліба пропонували тістечко.

Зрештою, поталанило. Буквально перед відходом поїзда він купив пиріжки. Правда, з чим були ті пиріжки, й досі загадка: розламати це чудо кулінарії Пасажир так і не зміг.

На станції Козятин Пасажир зійшов. Звідти він збирався дістатися до Фастова і, перш за все, вирішив довідатись, коли відходить найближчий поїзд.

Довідковий щит-автомат не міг задовольнити його цікавості: з якихось причин автомат було виключено Зате поруч реклама пропонувала: «Користуйтесь радіодовідкою».

«Натисніть і відпустіть кнопку», — писалось у правилах. Пасажир натиснув і відпустив.

«Чекайте відповіді і задавайте запитання». Він чекав. Довго чекав, але відповіді не почув. А «задавав запитання» вже начальникові вокзалу т. Засипкіну:

— Мені б гудзики пришити?..

— У нас у центрі міста два побутових комбінати, — порадував його начальник.

Пасажир хотів пити. В усіх кіосках вода була. Але в усіх кіосках не було склянок.

— Ситро продається лише на винос. — сказав йому чоловік з фіолетовим обличчям, який тут же, біля кіоска вгамовував спрагу портвейном «Рожевим». Між іншим, у фіолетового чоловіка склянка була. Мабуть, власна...

— Уперше бачу вокзал, на якому б не було жодного автомата по продажу води, — дивувався Пасажир.

— Що ви, автомати у нас є, — відповів йому черговий по вокзалу. — І чимало.

— Де ж вони?

— В коморі!..

Пасажир сидів у вокзальному ресторані. Знаменитому козятинському ресторані! І чекав. Відвідувачів майже не було. За столиком сиділи... офіціантки. Вели тиху розмову.

Через 25 хвилин він спробував звернути на себе увагу: голосно кашлянув, потім оглушливо чхнув. Через 35 хвилин різикнув нетактовно втрутитися в бесіду. Виявилось, серед тих, що розмовляли, немає офіціантки, яка має його обслуговувати.

Нарешті взяли замовлення: борщ, шніцель, кава. На 45-ій хвилині принесли тарілку з... супом («А ви хіба борщ замовляли?»). На 65-ій — фрикадельки («Шніцель ще смажиться!»). На 70-ій хвилині підійшла офіціантка і здивовано запитала:

— Ви чогось чекаєте?

— Каву, — зізнався Пасажир.

— Кави немає, — несподівано згадала вона.

— А директор є? — поцікавився Пасажир.

— І директора немає, — відповіла офіціантка, — товариш Бельман у Київ поїхав, певно, в «Укрдорресторантрест»...

Робочий поїзд віз Пасажира у Фастів. Відірвані гудзики, які він дбайливо зберігав, настроювали на філософські роздуми. Він думав про пиріг з капустою, від якого так необачно відмовився, про бабусю, на мудру пораду якої не зважив.

І ще думав він про дивну поведінку тих, хто обслуговує пасажирів: з одного боку, вивішують гасло «Ласкаво просимо!», з другого, як говориться просять в дорозі, щоб не були на порозі...

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Володимир ШАМША

ХРОНІЧНА „ХВОРОБА“

— Із району?
— Із району.
Головбух сказав: — Гаразд.
Це ж на відкриття сезону
Ви приїхали якраз.

— Я по справі тут. На базу,
Щоб одержати автол.
— То пусте! Оформим зразу.
Ну, а потім? На футбол?

— Що ви, ні!
— Та ріжте прямо,
Ваша думка в цім яка —
Як гадаєте: «Динамо»
Переможе нині СКА?

Я промимрив: — Мабуть, да.
— М-да-а.. Та все це — юринда...
Теревені ми тут правим,
Розпатякалися, брат...
То які у вас там справи?
— Та автол же. Ось наряд...

— Та-ак-с... Печатка бліднувата.
Невиразний підпис... М-да-а...
І чорнило, значить, брате,
Щось не тее...

Гей, біда!...
Враз упрів я... От халепа!
Що робить?.. А він своє:
— В міністерстві все це треба
Завірять. Вказівка є.

— Але ж в Києві не проти,
Подзвоніть лиш їм...
Та де?! —
Головбуха не зборони,
Головбух — своє веде.

Та шепнув знайомий тихо:
— Ех, дубина ж ти така,
Сам на себе кличеш лихо —
Ти «болів» би з ним за СКА!
Ох і дурень! Рідна мамо!..

Я одразу ж «заболів».
— Вліплять,— я сказав,—
«Динамо»
Щонайменше сім голів.

Що тут сталось! Головбух
Весь розм'як: — Спасибі, друг!..

Я сказав, що од «Динамо»
Полетить сьогодні пух.
— Це, — запевнив я, — для СКА
Справа зовсім не важка.

— Ви талант! Я дуже рад!..
Де, до речі, ваш наряд?..

Підписав. Прибив печатку
(Й не здригнулася рука!).
— Ось, будь ласка! Все
в порядку!
Стрінемось на матчі СКА.

З російської переклав
Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ПЕРЕЦЬ ПО ПЕРАХ

І ВИСВАТАВ ГАРБУЗА

Як стало під носом у Є. Яновського чорніти, як став він умиватися, то й вирішив:
— Пора б мені свататися. Та таку взяти, щоб і грошенята були, щоб і славою віяло... До Музи подамся.

Сватів Є. Яновський не брав, а ухопив книжку Євгена Кравченка «Ноти й оселедці», розкрив на тій сторінці, де гумореска «Сватання», і став акуратно по ній освідчення Музі складати. Назвав те освідчення «Як я свататися ходив» і— в редакцію газети «Придніпровська зірка», що в Білозерському районі на Херсонщині.

Колн хочете, мовляв, щоб сім'я талантів поповнилася, — друкуйте. Хай Муза бере мене в свої обійми, бо мені вже не терпиться...

Прочитала Муза у № 16 газети за цей рік те освідчення і як вибухне:
— Геть, Мацапуро, з очей моїх! Не хочу рідннтися з плагіаторами! Гарбуза тобі на ось, а но обійми мої..

Ошарашений Є. Яновський, нажуть, кинувся нове освідчення з чистісь повісті здирати, а редактор «Придніпровської зірки» т. Морозов уже й портрет його замовив.

ЩО НАПИСАНО ПЕРОМ...

А написано таке, що, як говориться, і на голову не налазить. На тверезу, звичайно.

«Встановлено. При ростині туші винуждено прерізаного бичка который не був хворий і... був прерізаний, ветробітником Дем'яновим було установлено що бичок прерізаний під час агоній. Мертвим. Який був задушений».

Нам важко встановити, як «прерізували мертвого бичка, який був задушений», а ось те, що «ветробітник» колгоспу «Росія», Вінницької області, складав цього акта в «агоніях», цілком ясно.

Та воно й не дивно. Адже на документі власноручно Дем'яновим А. А. поставлена дата: «1966 року м-ця січня 1-го дня». Може, чоловік після зустрічі Нового року ще й спати не лягав.

«ГРОМАДСЬКІСТЬ, ЗАЧИНІТЬ ДВЕРІ!..»

По вулиці Цитадельній, під номером 6/8, є п'ятиповерховий будинок. У будинку ж тому є мешканці, дитячий садочок, а взимку — ще й холоднеча така, хоч собак гони.

Про все це й написали нам ще в 1960 році.

Це дало наслідки.

Так, наприклад, уже кілька років тим мешканцям зігрівають душі обіцянками підключити їх будинок до Дарницької ТЕЦ.

А директор теплоелектромережі т. Макаров завідуючу дитсадком листом зігрів. У тому листі, зокрема, писалося: «Возможность подключения вашего объекта по ул. Цитадельной, 6/8 к тепловым сетям «Киевэнерго» необходимо уточнить в 1967 году». Після такої безнадійно холодної відписки усім стало жарко.

Начальник же райжитлоуправління т. Кальонов, коли до нього зайшли посланці від мешканців будинку, дав їм цінну усну пораду — порадив зачиняти двері. «Громадськість, — сказав він, — зачиніть двері, мені ніколи з вами розмовляти».

Як бачите, усе робиться, щоб людям теплі ше було. А вони чомусь узяли та знову листа до «Перця» написали. Дивні люди!

Р. БУК.

Мал. БЕ-ША

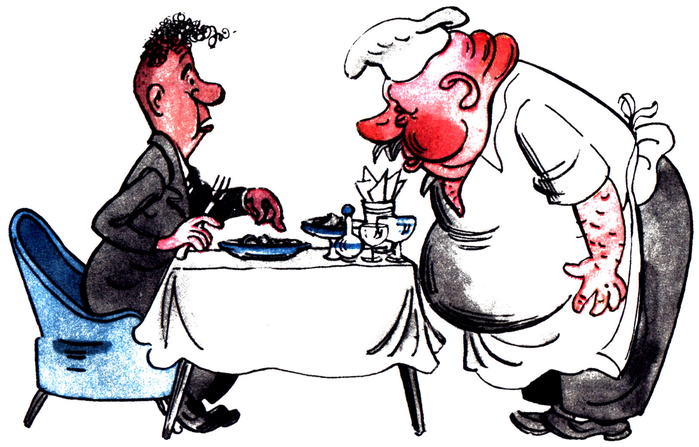

— Подали самі кістки. А де ж м'ясо ділося?

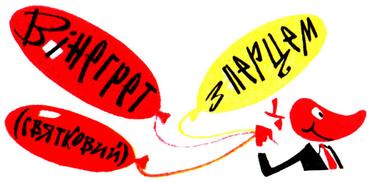

perec-ua.

perec-ua.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

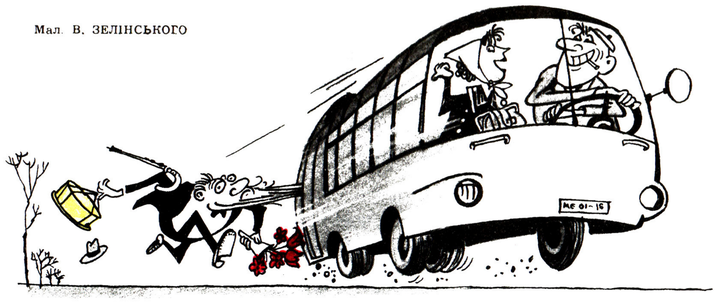

— Ти глянь, який спортивний дідок!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажіть, будь ласка, де ви брали квіти?

Мал. В. ГОРБАЧОВА

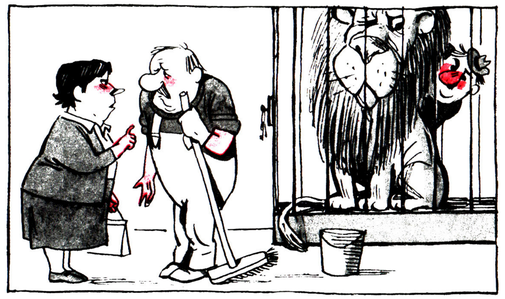

— Ви не бачили мого чоловіка?

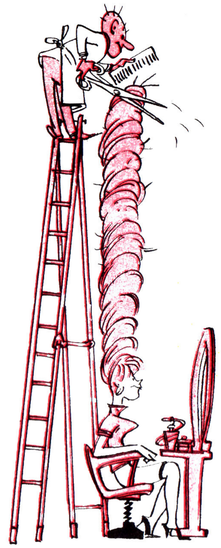

Без слів.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

Без слів.

Мал. ВЕ-ША

— Розумієш, Настусю, рахунок був сухий, так ми його трохи розмочили...

Мал. Л. ВОЙКА

— Я готовий віддати тобі весь світ!..

Відсканував і оп
Олег Лес

http://perec-ua.livejournal.com

ТРАНЗИТНІ СВИНІ

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Продається мотоцикл «ИЖ» в зв'язку з від'їздом на учобу.
Показник спідометра — 6000 км.
МІЩУК С.»
(З оголошення).
Надіслав Л. ДУДАР.
м. Нововолинськ,
Волинської області.

* * *

«Поки жатка прийде на плантацію, її боки повинні бути обкошені вручну».
(З протоколу засідання правління колгоспу).
Виписав М. МОТУЗЮК.
м. Ємільчине,
Житомирської області.

* * *

«Прошу повірити, що я з честю оправдаю свій ганебний вчинок».
(З виступу на зборах)

—

«Прошу продовжити мені курс лікування в містській лікарні з шлунком».
(Із заяви).
Надіслав І. СЕЛЕЗНЬОВ.
с. Ново-Василівка,
Запорізька область.

* * *

«Перебив весь посуд на чолі з каструлею».
(Із заяви в товариський суд).

—

«Магазин закритий по случаю проходящих дощів, тому що з даху лпє на продавця ввиду невосможности работать. Продавец Черненко».
(З оголошення).

—

«Підсудний Тюканько на Терещенко замахнувся цеглиною і виразився жіночим матом».
(З виступу свідка).
Надіслав В. НОВИКОВ.
м. Перевальськ,
Луганської області.

Директор м'ясокомбінату ні на що дивитися не хоче.

Його просять. Його благають. Йому роз'яснюють, що везти свиней назад — значить, розтрясти по дорозі половину їхньої ваги. Та він і слухати не хоче.

Довелося всі чотири машини з свиньми назад повернути.

І тут уже свині не витримали — заверещали так, що директор м'ясокомбінату аж за голову схопився:

— Свинство! — заголосив і він. — Працювати не дають!

...Сидимо в правлінні й міркуємо: що ж це таке — свинство?

І. ЛАВРИНЕНКО,
депутат Тимченківської сільради.
Чорнобаївський район.
Черкаської області.

Давайте розберемося. Давайте спробуємо визначити: що ж це таке — свинство?

Щоб далеко не ходити за фактами, заглянемо на свиноферму колгоспу ім. Шевченка. Ось із ферми вивозять свиней. Аж цілу сотню. Їх вантажать на машини. Ось машини виїжджають... Виїжджають не просто, а на буксирі у тракторів. Без буксира не обійтися при такому бездоріжжі. Свині терплять. Свині й голосу не подають... Усі шістдесят кілометрів мовчать.

І ось, нарешті, кінцева мета подорожі — Золотоніський м'ясокомбінат. Ось і директор комбінату, який повинен прийняти свиней. Повинен, але чомусь не приймає. Чому?

— А тому, — пояснює він, — що я сьогодні ні від кого не приймаю.

— Але ж ми прибули за графіком обласного виробничого управління сільського господарства. Дивіться.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **У листі голови колгоспу «Ленінський шлях» (Хмельницька область) Д. Михальчишина, опублікованого у № 22 «Перця», йшлося про Ровенську експедицію «Укрдіпроводгоспу», яка не виконує умови на проведення дослідницьких і проектних робіт по будівництву колгоспного ставка.**

Як повідомив редакцію заступник міністра меліорації і водного господарства УРСР т. Драчинський, міністерство разом з інститутом «Укрдіпроводгосп» визнали скаргу колгоспу справедливою. Ровенській експедиції «Укрдіпроводгоспу» дано вказівку негайно завершити проектно-кошторисну документацію.

★ **Підприємства, що переробляють продукти тваринництва, несвоєчасно забезпечуються тарою та пакувальними матеріалами. Про це йшлося у фейлетоні «А винна Лисиа» в № 23 журналу за 1965 р.**

На фейлетон відгукнулися два республіканських міністерства: Міністерство м'ясної і молочної промисловості (заступник міністра т. Маркевич) та Міністерство лісової, целюлозно-паперової і деревообробної промисловості (заступник міністра т. Ситник). Факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. Обидва міністерства дали вказівки своїм службам постачання про забезпечення підприємств м'ясо-молочної промисловості відповідною тарою та пакувальними матеріалами.

★ **Рукавички Київської галантерейної фабрики № 5, виробничого об'єднання «Весна», не завжди бувають доброякісні. У цьому переконалася гр-на Безрукова Г. С., у якої придбані нею рукавички розлізлися на руках. Про це Перець розповів у телеграмі ТАП «Спростування казки» (№ 24 журналу за 1965 р.).**

Директор виробничого об'єднання «Весна» т. Велиховський повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено на виробничій нараді робітників рукавичного цеху. Колектив цеху вжив заходів, щоб подібних рекламацій більше не було. А гр. Безруковій фабрика надіслала доброякісні рукавички.

Друже Перче!

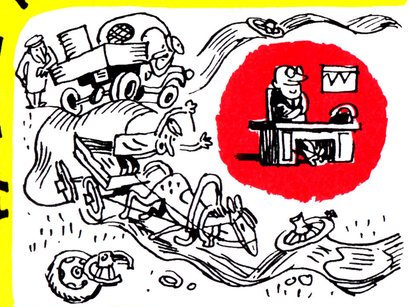

Колись найнебезпечнішим місцем на Запоріжжі були дніпровські пороги. Та зараз пороги ті під водою, а найстрашніше місце перемістилося в селище Михайлівку. В самісінький центр райцентру. Тут на вулиці такі баюри, такі свиноригі, що рідко кому вдається подолати їх. Машини десятою дорогою обминають те місце, а підвода поткнеться — без коліс залишиться. Не витримують колеса, а в багатьох їздових і перехожих — нерви.

Не здають нерви тільки у керівників району. З закам'янілими серцями спостерігають вони, як ламається транспорт, а от про те, щоб дістати каменю та замостити вулицю, не думають.

Просимо тебе, дорогий Перче, звернися до голови нашого райвиконкому т. Кученка і внеси йому на вибір дві пропозиції. Або хай про вулицю подбає, або відкриє в Михайлівці обозний завод по виробництву запасних коліс.

ПОТЕРПІЛІ.
Селище Михайлівка,
Запорізької області.

Догадайся, що я купив: «утюг электрический с терморегулятором типа УЭ-8» чи «вентилятор электрический, настольный ВЭ-1»? Якщо вірити власним очам, то це «утюг электрический», а якщо читати інструкцію, викладену в «утюг», то це «вентилятор настольный».

Допоможи, будь ласка, розібратися, що робити з цією важкою штуковиною, чи прасувати костюм «со скоростью вращения 1200 оборотов за минуту» (так в інструкції сказано), чи ставити на стіл для «прохлаждения»?

Думаю, що було б добре проходити спочатку гарячі голови жартівникам з Харківського електромеханічного заводу. А яка твоя думка, Перче?

Володимир ГОГОЛЬ.
м. Павлоград,
Дніпропетровської області.

Кажуть, що вино на радість нам дано. Насправді це не завжди так. От, наприклад, кому і яка радість від тих 900 декалітрів вина, що його наприкінці минулого року поставив Ровенський міськхарчокомбінат Старобільській міжрайбазі?

Вісімнадцять тисяч пляшок!

Тільки в пляшках тих вистачило не сонячний напій, а якась каламутна бурда. Від такого напою ми відмовились. Присоромлені ровенці забрали свій товар назад. На цьому можна було б, як кажуть, і «закрити справу», якби не арифметика. А то: гнали три автомашини з вином з Ровно до Старобільська. Кожна машина по 700 крб. — це 2100 крб. Плюс штраф за поставку неякісної продукції — 3523 крб. 40 коп. Це вже буде 5623 крб. 40 коп.!

А тепер, Перче, попроси керівників Ровенського міськхарчокомбінату взяти олівці та й прикинути на тверезу голову, по скільки це вскочила міськхарчокомбінатові одна пляшка отієї бурди? І як би почували вони себе, коли б за брак довелося платити з власної кишені!

І. ДЕНИСЕНКО,
товарознавець Старобільської міжрайбази.
Луганська область.

Чи відомо тобі, що то за штука — «ІПЛ»?

Коли не відомо — підкажемо: це прилад, за допомогою якого відшукують підземний радіокабель.

Вироблює цю корисну річ завод Міністерства зв'язку СРСР. Однак, користь вона, очевидно, приносить тільки заводові, а не споживачам. Наш «ІПЛ», наприклад, почав шукати ремонтника вже через кілька місяців після того, як ми його купили. Скористались гарантійним строком заводського ремонту, ми цього шукача відправили назад на завод та невдовзі він до нас повернувся в тому ж безнадійному стані, що і раніше.

Порадь, Перче, що нам тепер робити із своїм шукачем «ІПЛ»: шукати ним вітра в полі чи заготівельника металобрухту?

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ.
Колгосп ім. Чкалова,
Тростянецького району,
Вінницької області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (571). (на украинском языке). Підписано до друку 5.IV. 1966 р. Папір 70×108¹/₁₆=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02820. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02444. Тираж 760 000 прим.

ІЛЮСТРОВАНИЙ ДОВІДНИК ДЛЯ ЛАСИХ НА ЧУЖІ КОВБАСИ

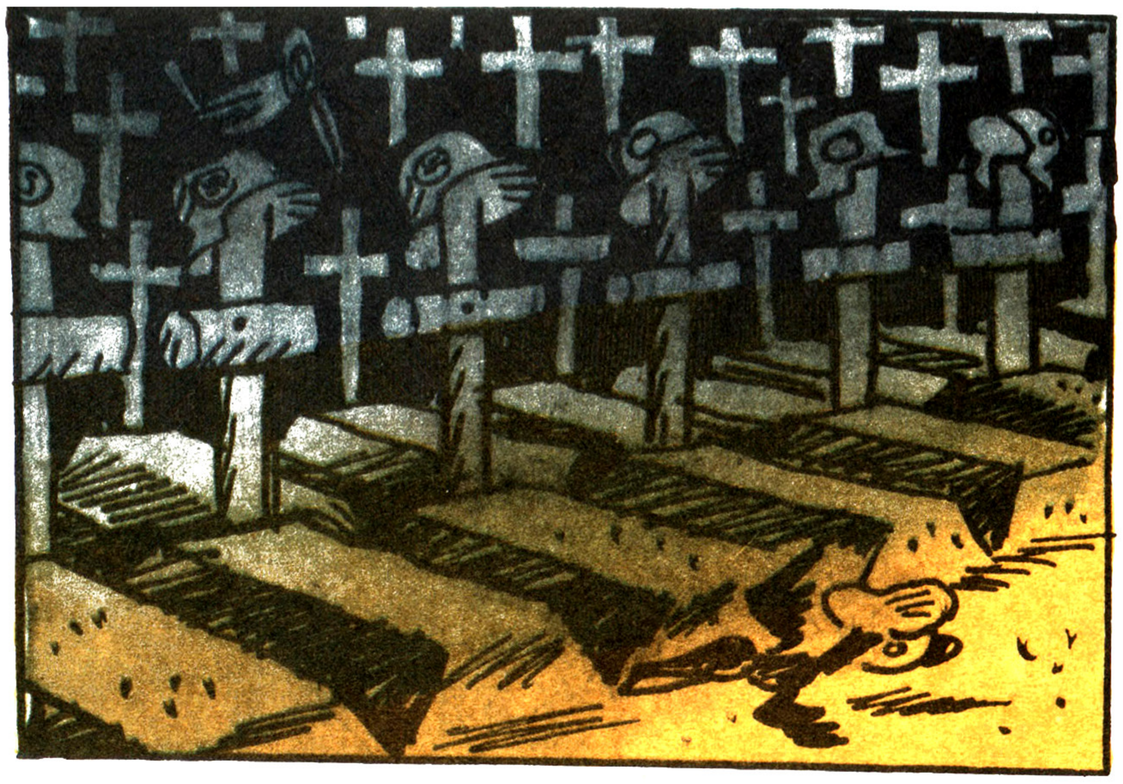

Декотрі з них уже добре вивчили структуру нашого грунту...

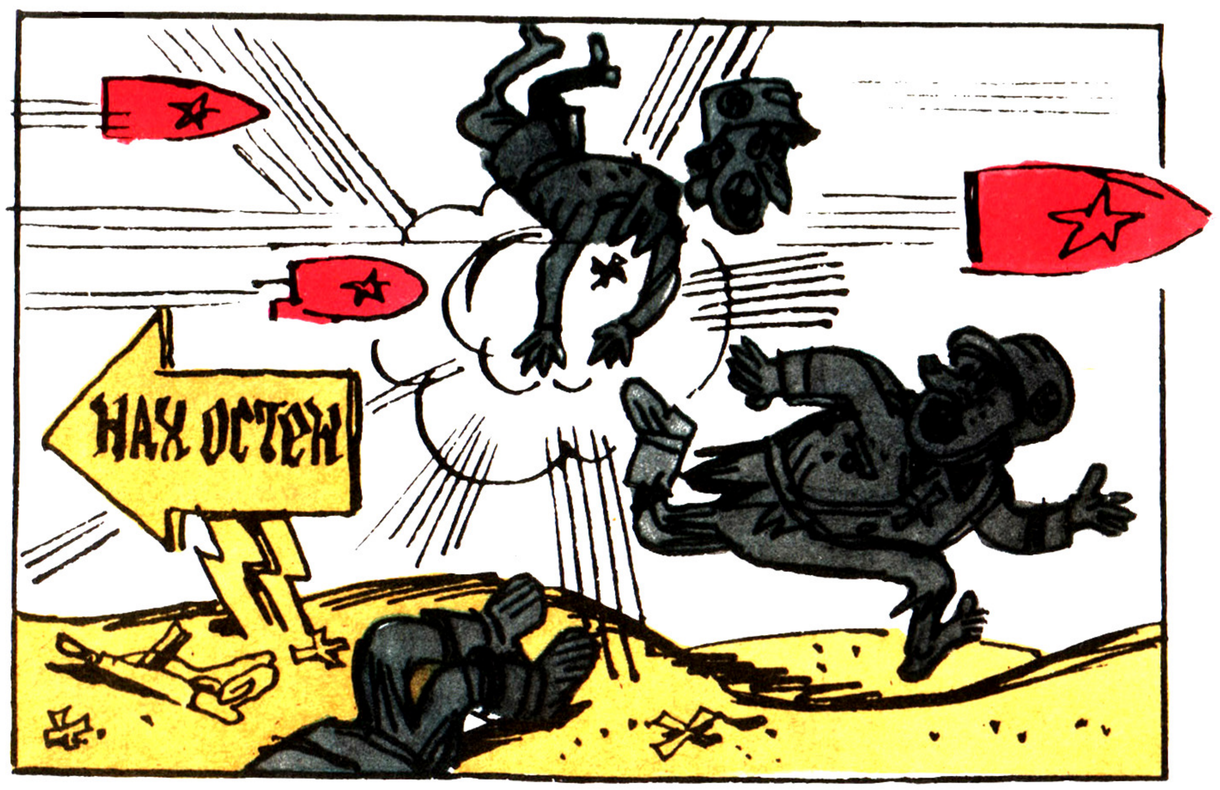

...міряли шляхи-дороги...

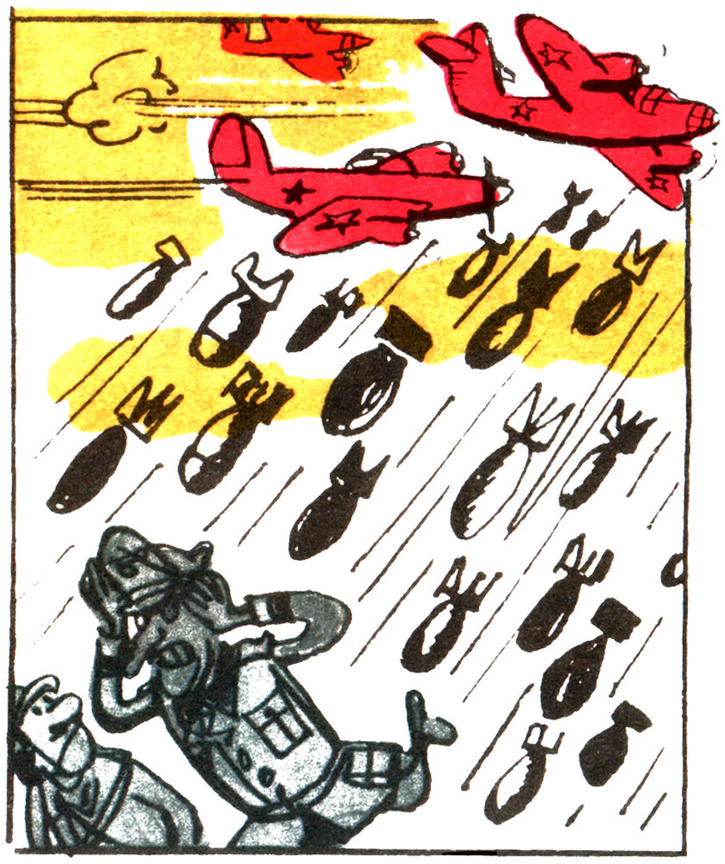

... добре познайомилися з атмосферними опадами...

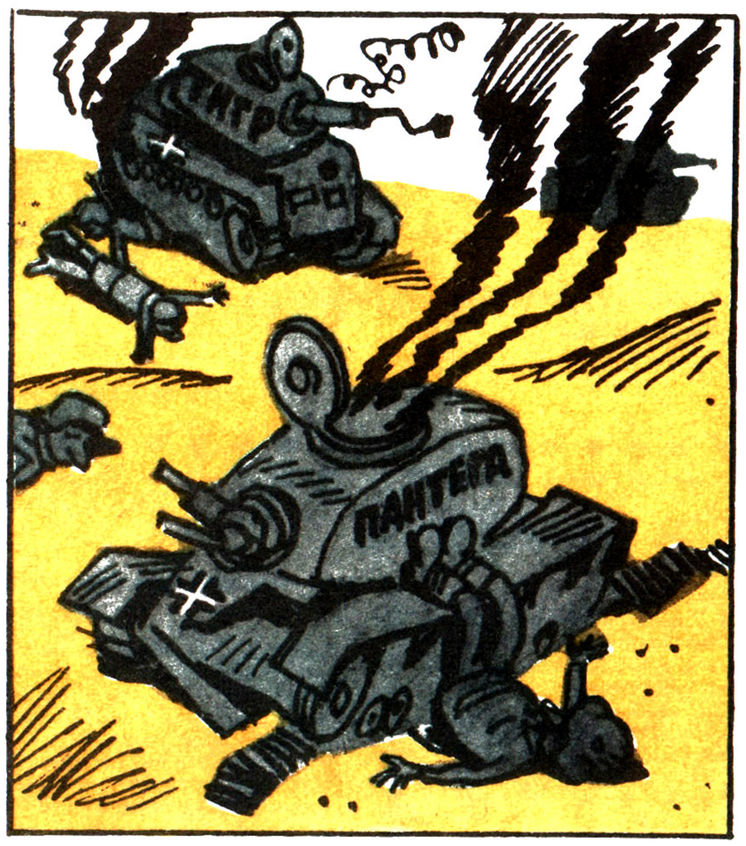

...навіть пробували розводити свою звірину...

...вивчали нашу мову...

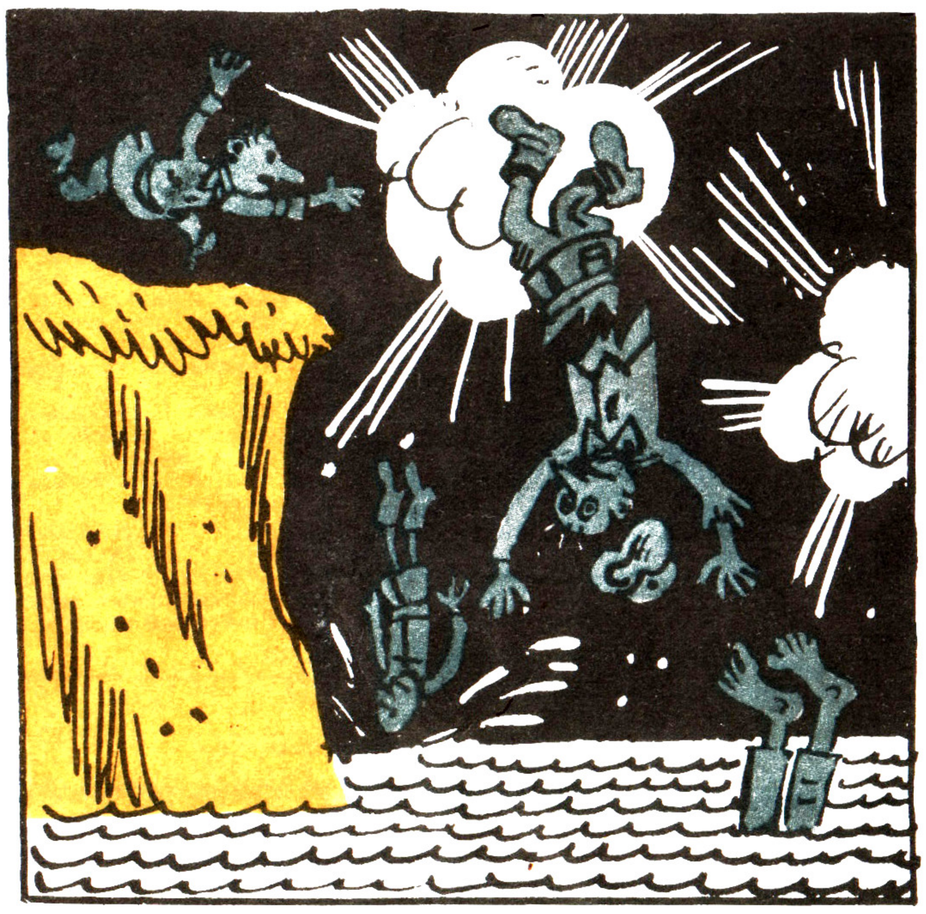

...досліджували, де в нас раки зимують.

А тим, кому ще замало цих відомостей, Перець рекомендує додаткову літературу.

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА